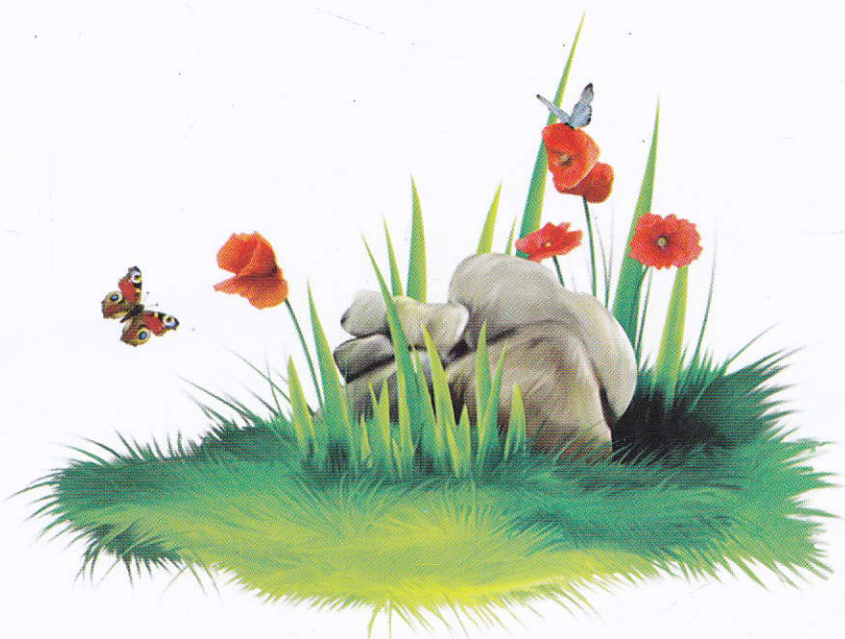

POVEȘTI POPULARE ROMÂNEȘTI

cu animale

CUPRINS

Cum a păcălit vulpea lupul	4
Capra și lupul	11
Stan Fluierătorul	14
Ariciul și vulpea	18
Stăpânul zgârcit și măgarul	34
Înțelepciunea ursului	37
Povestea porcului	42
Capra cu trei iezi	73

ică, trăia odată, pe când lupii ai albi erau stăpâni peste o pădure mare și întunecoasă, o vulpe și un lup. La acea vreme, vietățile sălbatice se adunau la sfat în luminișul codrilor și stăteau de vorbă, făcând planuri cui să-i mănânce pielea, noaptea.

Lupul mîncase toate lighioanele pădurii și cât pe-aci era să-i vie de hac și cumetrei vulpi, dacă prin istețimea ei nu cuteza să-l păcălească și să-și lungească zilele!

Vulpea se lingușea pe lângă lup, lăudându-l că este cel mai voinic, mai fioros și face dreptate în pădure; adică mănâncă ce apucă fără de nicio judecată și dare de seamă.

Lupul se simția îngâmfat și când vulpea îi îndruga verzi și uscate își lingeă sângele de pe mustață și da din coadă în semn de prietenie cu vulpea.

Într-o zi, după o iarnă grea, când încă nu-și schimbase părul, lupul, lihnit de foame, abia apucase să iasă din bîrlog. Vru să fure o oaie, însă niște

câni ciobănești îl scărmanară bine, jumulindu-i o parte din piele. Abia târându-se la culcuș, vulpea îl auzi scâncind prin tufe și văitându-se ca pe patul morții. Se apropie de lup și, tremurând de frică, îi zise:

— Bună ziua, cumetre!

— Mulțămesc, cumătră vulpe, bine-ai venit la bârlogul meu! Și fu gata s-o sfâșie pe vulpe de foamea ce-l chinuia. Dar vulpea, șireată cum este de felul ei, îi ghici gândul și i-o luă înainte zicând:

— Cumetre, am auzit că ai căzut la pat și tare m-am întristat, de-aia ți-am adus un cotoi de găină să-ți mai vină puterile la loc!

— Dă-l încoa mai repede, zise lupul, apoi o privi înduioșat de grija ce i-o poartă vulpea, iar din ochi îi scăpărau scânteii de foame, încât pe loc înghiți hartanul, jupuit de carne cu băgare de seamă de cumătră.

— Cumetre, am venit și cu o veste bună și vreau să-ți îndulcesc inima. Ascultă, îți spun o taină mare. Diseară este nuntă la un om bogat în sat și eu vreau, cu vicleşugurile mele, în timp ce joacă hora să le mâncăm toată mâncarea din farfurii. Știi, eu am văzut că au tăiat numai boboci de-ai grași, așa cum îți place!

Lupului îi lăsă gura apă, apoi cu o labă se șterse pe la bot și răspunse:

— Dacă e vorba de boboci grași, hai să ne grăbim că, vezi, soarele stă să apună! Abia acum îmi dau sama cât

de bună ești cu mine, am să-ți port toată viața recunoștință, și-mi voi înfige colții în orice vrăjmaș care nu-ți va da pace! Tu-mi ești o adevărată prietenă!

— Să mergem, cumetre, și să fii cu băgare de seamă, să faci tot ce voi zice eu, că doar mă știi cât de pricepută sunt în vicleșuguri și înșelătorii!

Și ca doi frați de cruce, lupul și vulpea o porniră:

Pitiș, pitiș.

Din tufiș,

Prin aluniș,

De ajunseră-n Corniș!

Când pe furiș,

Când pe ocoliș,

Cam pe-nserat

Ajunseră-n sat!

Se strecurară pe lângă garduri, prin grădini, babe și muieri și ajunseră la casa cu nunta. Cine-i vedea credea că sunt câni și nu-i alunga.

Se pitulară prin spatele casei și poposiră lângă un șopron. Se auzea cântecul lăutarilor și îi îmbia un miros de carne de oaie și purcel fript.

Săriră pe șopronul scund și de aici, hop, sus pe casă. Acum erau aproape de coșul casei prin care se ridicau spre cer mirosurile ispititoare de bunătați.

— Știi ce e, cumetre, zise vulpea, acum este timpul să vedem ce se petrece în bucătăria casei. Hai să privim jos prin coșul casei, că-mi vine să leșin de mirosul fripturilor și este vremea să ne cam grăbim!

Lupul, cum auzi, zis și făcut: se lipi de coșul casei, simțind tot mai bine mirosul de berbece și perișoare. Se lungea pe bot și-i curgeau balele, de-i lăsa gura apă, apoi zise către vulpe:

— Cumătră, te rog, să ne grăbim o țară că simt cum mă apucă amețelile și vreau să mă văd odată sătul!

— Bine, frate, ai puțină răbdare, numai așază-te proptit și ține-te bine de coșul casei să văd eu unde joacă hora și cum e rânduită mâncarea!

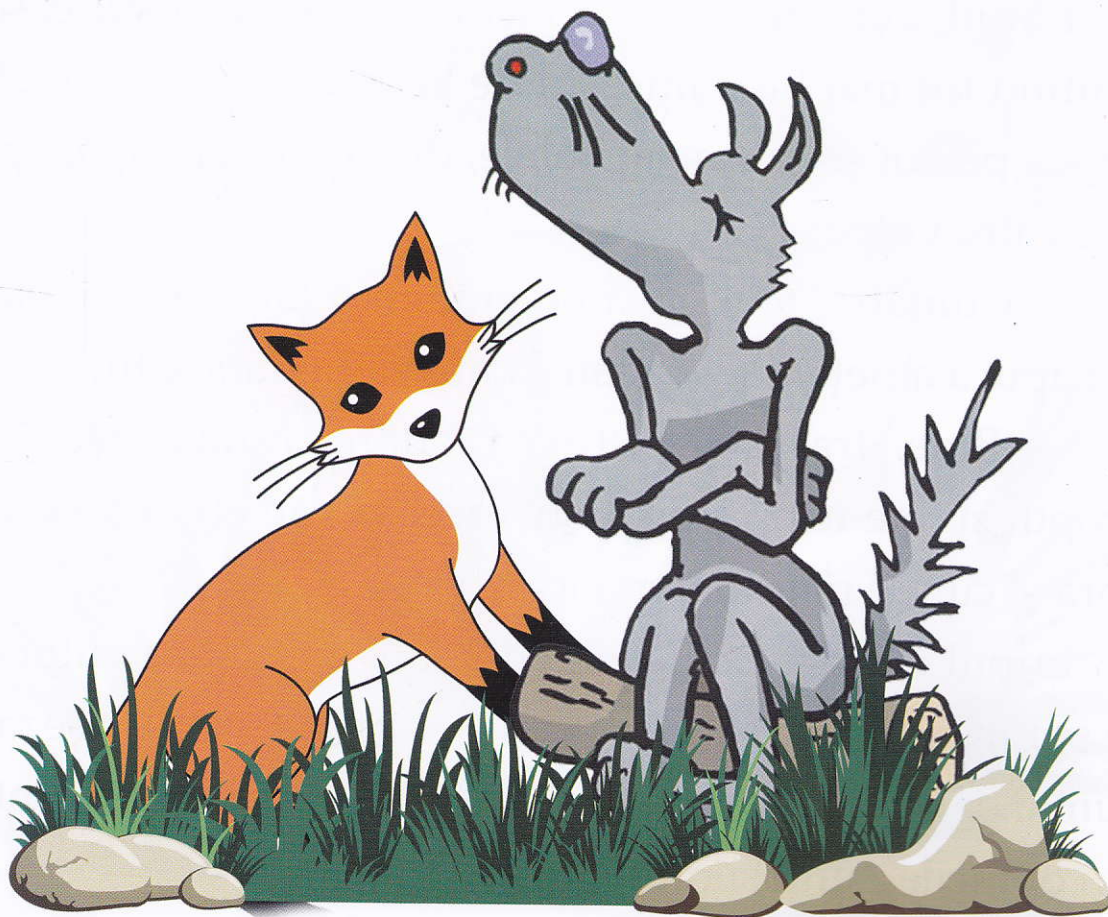
Lupul cuprinse cu labele dinainte coșul, iar vulpea i se sui în cârcă și privi în jos. Pe lângă foc, erau așezate numai oale cu carne, iar hora se juca de scăpărau scânteii din opincile nuntașilor.

— Cumetre, e minune mare pe lângă foc, numai vase cu carne de oi și berbeci, care mai pline, care mai goale și în vatra focului, un purcel.

— Dă-te puțin mai jos, cumetre lup, să vedem este vreun cocoș în oală?

Lupul se lăsă puțin în jos cu labele și căzu peste oale, vasele cele mari să răsturnară, nuntașii se sprijiniră de spaimă care încotro, gândind că a început să plouă cu lupi. Vulpea, dacă a văzut, s-a lăsat încet în jos, a înșfăcat o găină din tipsie, și dusă a fost în tufă. După ce a mâncat găina, s-a șters pe bot cu lăbuța și s-a dus la cumătrul lup:

— Bine, cumetre, se poate una ca asta, să mă lași singură să mă bat cu o nuntă întreagă? Vezi, eu te-am așteptat că

poate amândoi dădeam o raită prin oalele și vasele nuntașilor! Hei, ce păcat că te-ai grăbit și ai luat-o la sănătoasa în vizuină.

— Nu știu, cumătră vulpe, eu zic așa că mi s-a părut că eu am alunecat pe coș în oalele cu perișoare, și nu tu m-ai împins.

— Doamne ferește, la ce te poți gândi; nu e păcat de Dumnezeu să crezi că eu sunt în stare de o așa mârșăvie? Eu care mă gândeam să pornim și noi ca boierii la icoane să ne ierte și nouă Dumnezeu păcatele! Să nu mai spui una ca asta că mă arunc în văgăuna asta de-mi fac de cap!

— Doamne, cumătră, așa mi-a venit mie pe limbă, da' jur că n-am să mai cred că ești șireată ca alelalte vulpicele! O să facem minuni pe ulițele astea după iezi și găini!

ÎNTREBĂRI DE VERIFICARE

1. De la cine a luat bătaie lupul?
2. Ce i-a dat vulpea să mănânce lupului?
3. Unde s-au dus vulpea și lupul?
4. De unde a căzut lupul?